

om. Det, der foreslaaet her i § 5, er selvfølgelig heller ikke paa nogen Maade noget Ultimatum, jeg er i yderste Grad rede til Forhandling derom, og kan vi finde en anden Form, som bedre svarer til Hensigten, bedre formaar at føre os bort fra Urafstemningernes Tilfældigheder og over til, at Afgørelsen lægges over til Personer, som dertil er bemyndigede, og som har kunnet erhverve sig den fornødne Indsigt i det Problem, der foreligger til Behandling, nu vel, saa skal jeg være rede til, ikke blot at forhandle derom, men ogsaa til at deltage i Udformningen af Bestemmelser derom. Men indtil jeg nærmere faar drøftet dette Spørgsmaal med det ærede Medlem, og indtil det maaske lykkes ham at bibringe mig et andet Syn paa det af ham og hans Kolleger stillede Ændringsforslag end det, jeg selv har kunnet naa frem til, kan jeg ikke undlade at udtale en Frygt for, at dette Forslag vil berede en Skuffelse og vil foranledige i de fleste Tilfælde en Forbliven ved det gamle, i Stedet for at vi skulde kunne naa frem til Forhandling med ansvarlige Repræsentanter, som vi alle ønsker, og som jeg heller ikke tvivler paa, at Forligsinstitutionen ønsker. Thi gennem den Udformning, som det ærede Medlem har givet sit Ændringsforslag, synes jeg, han lægger et Ansvar paa Forligsinstitutionen paa dette Punkt, som Forligsinstitutionen vistnok bør være fri for, fordi det, selv om Institutionen er villig til at paatage sig det, kan føre til et mindre venskabeligt Forhold mellem Forligsmanden og Repræsentanterne for Parterne, end Tilfældet vilde blive, hvis Parterne mødte med Mandat i Henhold til en Lovbestemmelse og ikke med et Mandat, som Forligsmanden havde krævet som Betingelse for overhovedet at optage Mægling. Men, som sagt, om dette Spørgsmaal vil vi jo nærmere kunne forhandle i Udvalget.

Det ærede Medlem Hr. Fraenkel siger, at det er en Falliterklæring, hvis man ikke vil udstyre sine Repræsentanter med Mandat, idet det er Udtryk for Mangel paa Tillid til dem. Deri har det ærede Medlem Hr. Fraenkel utvivlsomt Ret. Forholdet er jo dog dette, at ved Urafstemningerne faar ganske vist den enkelte Indflydelse paa Vedtagelse eller Forkastelse af Overenskomsten, men Afgørelsen træffes af de mange — hvis der er mange, der deltager i den; for man har jo ogsaa Eksempler paa, at det er ganske faa, der i den Anledning har ulejliget sig; Afgørelsen træffes i hvert Tilfælde i det væsentlige af Personer, som er uden synderligt Kendskab til de forudgaaende For-

handlinger, uden Viden om Karakteren og Rækkevidden af de gjorte Indrømmelser; uden Oplysning om disse Indrømmelsers Begrundelse, i det hele taget af Personer, som i deres Afgørelse lader sig lede af egen Opfattelse og Hensynet til egen Interesse, uden at have eller kunne have faaet det Overblik over Spørgsmaalene, som er fornødent, for at man kan tage Hensyn til Helheden. Som sagt, jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Lundberg har Ret i, at Tendensen ikke gaar i Retning af Villighed til at forlade Urafstemningen. De Tendenser, som har ført til Urafstemningerne, er dog vistnok heldigvis indenfor Arbejdernes store Mængde i Aftagen. Jeg synes, der er tydelige Vidnesbyrd derom, og derfor synes Tiden mig nu ogsaa at være moden til at gøre Skridtet bort fra denne Afgørelsesmaade over til den, jeg her har tilladt mig at foreslaa.

Det ærede Medlem Hr. Lundberg indvendte ogsaa mod den kompetente Forsamling, at saaledes som Forslaget var formet, var der ikke taget noget som helst Hensyn til, om den Organisation, Forsamlingen skulde repræsentere, er mere eller mindre talstærk. Dertil kan jeg kun sige, at en Begrænsning maa der jo sættes, for ellers kunde man under Betegnelsen „kompetent Forsamling“ nærme sig til Urafstemningen. Jeg har sat Begrænsningen til 50 Medlemmer, men er naturligvis rede til at forhandle om et andet Antal og ogsaa rede til at prøve en Udformning, som sætter Tallet i Relation til Medlemstallet i den Organisation, paa hvis Vegne den kompetente Forsamling skal afgøre Striden.

Hvad nu angaar § 8 og den Oplysningspligt, der foreslaas indført, maa jeg sige, ikke mindst til det ærede Medlem Hr. Bouet, at ingen, og heller ikke det ærede Medlem, virkelig kan begrunde Berettigelsen af Uvillie mod, at Forligsmanden faar et saa fyldigt Oplysningsmateriale som Grundlag for sin objektive Bedømmelse af Situationen, som der i det hele taget kan tilvejebringes. Ingen kan virkelig begrunde Berettigelsen af en saadan Uvillie. Ja, hvis der her var Tale om, at Enkeltvirksomheder havde Oplysningspligt, at — saaledes som det har været fremme i Kommissionen — de Oplysninger, som maaske angaar Forretningsforhold, som det er af Betydning for Virksomheden at bevare for sig selv, kunde komme frem for Offentligheden, ja, saa kunde man maaske beklage sig over saadanne Krav, men her, hvor der er draget Omsorg for, at man ikke kan gaa Enkeltvirksomhederne for